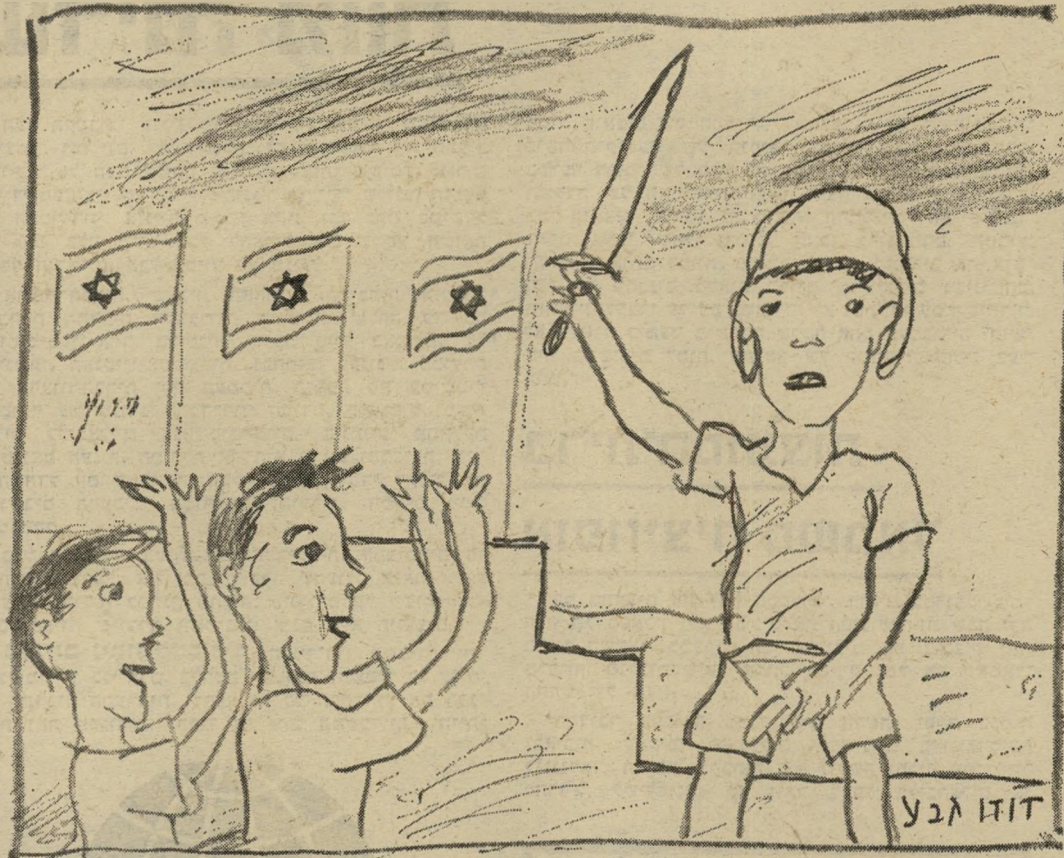

שפיצר, הבן של הספר

ביום שתפסו את אייכמן

ביום שתפסו את אייכמן חטף מנגו שעלת מרמי אחיו, ואנחנו חטפנו שעלת ממנגו. כל יום רביעי ויום שבת שני היה מנגו לוקח את המזוודה הכחולה שלו, מכניס בה פיז'מה ומברשת-שיניים וכדור-טיניס וכמה מחברות בשביל הבלוף, והולך לעשות ביקור חובה אצל גברת מנגו הישנה. מנגו לא אהב לעשות ביקור-ביטוי לאמא שלו הקודמת, אבל היה מוכרח. לגברת מנגו היה פתק מיוחד שקיבלה מביית-המישפט ושם כתבו שאדון פולאק חייב לשלוח אליה את מנגו לשתי שבתות וארבעה ימי-חול בחודש. כדי שיהיה צדק גם כתבו שגברת מנגו חייבת לשלוח את רפי לאדון פולאק לשתי שבתות וארבעה ימים, כל חודש לאדון פולאק לא היה איכפת במיוחד אם רפי בא או לא בא, אבל הוא הקפיד מאוד שמנגו לא יחמץ את ימי הביקור. הוא לא רצה יותר עניינים, לא עם בתי-המישפט ולא עם גברת מנגו הישנה. בהתחלה, כשרק המציאו את ה' סידור, ניסה מנגו כמה פעמים לצאת מהבית, עם המזוודה, ולא ללכת לשום מקום — אבל ברגע שגברת מנגו הישנה ראתה שיום רביעי מגיע ומנגו איננו, היתה תיכף מצלצלת מודאגת למחסר-עצים של פולאק לשאול מה קרה לילד, אולי יש לו גריפה או מה. ומנגו היה כרגיל גומר את הסיפור על מיגדלה-המים, כשלמטה מהכה אדון פולאק עם החגורה, ומכביא-ש כבר בדרך. מנגו עבר אצלי ביום רביעי אחרי הצהריים עם המזוודה הכחולה ביד, ובכל זאת היה שמח. מנגו אמר שאחיו רפי חטף שעלת, ושהוא כבר דבוק בזה מאתמול, ושהוא מסכים לסדר שרפי יעשה גם לי הדבקה. סחבתי לו את המזוודה כל הדרך בירידה עד העיר ודיברנו על הדריב ועל המישפט שאייכמן הולך לחטוף, ומנגו שילם עלי באוטובוס.

גברת מנגו הישנה שמחה מאוד שבאנו ונתנה לנו לימונדה ועוגיות יבשות, ואמרה שאסור להתקרב לרפי. ישבנו בסלון וסיפרנו לגברת מנגו איך היה בבית-ספר וכמה השתפרנו בזמן האחרון בלימודים ובהתנהגות. אחר-כך, כשהיא ירדה לירקות, נכנסנו לחדר של רפי ומנגו אמר: "הנה ארון, תדביק גם אותו." רפי נראה די בריא, ורק כשהתחיל להשתעל פתאום נבהלתי קצת. הוא השתעל עלי כמה פעמים ואני נשמתי עמוק. ליתר בטחון גם שתיתי לימונדה מהפה שלו.

מנגו התחיל להשתעל ראשון. עברו עוד יומיים ולא יצא לי אפילו שיעול קטן. מרוב פחד שאין לי סיכוי לקבל שעלת כמו מישהו נורמאלי, עשיתי בדיקה אצל אמא אם לא היתה לי מחלה כזאת כשהייתי קטן. אמא אמרה חס וחלילה. אחרי עוד לילה כימעט בלי שינה מרוב קינאה במנגו ורפי, קמתי בבוקר הרוס עם גרון חונק ומין גירוד איום בכל הנשימה. רצתי ישר למנגו לשאול אם ככה זה מתחיל.

ככה זה התחיל. ימים שלמים הסתובבנו בואדי והשתעלנו וירקנו והשתוללנו, ורק לבית-ספר לא התי-קרבנו שלא נדביק אף אחד, חס וחלילה. גמרנו את השנה כימעט חודש לפני הזמן.

ביום שבת הלכנו לשפיצר-הבן-של-הספר והדבקנו גם אותו. לשפיצר היה חבל על הזמן. הוא הלך והביא כוס מיץ ממותק ואמר: תירקו פנימה. אספנו כל מה שהיה בפה וירקנו לכוס והוא שתה הכל במכה אחת, ובאמת התחיל להשתעל תוך כמה ימים חזק וברור. עכשיו היינו שלושה, וזאת היתה חגיגה גדולה, ורק המורה שושנה לא היתה מרוצה כי הפסידה שלושה שחקנים חשובים להצגה של חגיגת סוף השנה, ובמיוחד את שפיצר שהיה צריך להיות גוליית, ומתאום חטף שעלת. גם אדון פולאק לא אהב את המחלה החדשה. הוא אמר למנגו: "אם אתה מספיק חולה בשביל בית-ספר, ומספיק בריא בשביל הרחוב, אז תבוא לעבוד במחסן. שם אין פחד שתדביק מישהו." מנגו שנה את המחסן-עצים של פולאק יותר משפחד ממיגדל-המים.

המורה שושנה היפשה מישהו גדול ומכוער במיוחד, שיהיה מלך פלישתים. לפי ההצגה הוא צריך ללכת דוקרב נגד עמוס, ולהפסיד. המורה שושנה אמרה לי שפיצר: "אתה תהיה גוליית." באמצע הדוקרב היה עמוס מוציא מהכיס רוגטקה וקולע לשפיצר בראש חתיכת גיר. שפיצר היה צריך ליפול מת.

עמוס היה בלונדי כמו דויד המלך, וגם הבין בלימודים והרים למורה שושנה את הממוצע שאנחנו הורדנו. מנגו

"הו הו הו —" צרח שפיצר על העמוד, "מי הפלישתי הערל הזה שחירף מערכות אלוהים!"

מנגו ואני התחלנו לשיר:
סרני פלישתים אנו
מגת ועזה באנו

ויותר מזה לא זכרנו בעל-פה.

מנגו עלה על מדרגות במת הכבוד וחיצרף בידיים: ט-ט-ט ט-ט-ט-ט אחר-כך אמר: "אדון הרמטכל, הורים יקרים, אורחים נכבדים, רבותי וגברותי. מיסדר יעבור לדום — מיסדר דהום!"

עמדנו דום. שפיצר עמד מאוד מתוח. אחר-כך התחיל לגרד בביצים.

מנגו אמר: "לבמה יעלה מלך ישראל. שפיצר מלך ישראל!"

שפיצר עלה לבמה ובדרך השאיר לי את הגופייה ואת שני החלקים של החרב השבורה. רק הגיע לבמה, גרר ארגו והתיישב עליו.

אמרתי לשפיצר: "תן נאום, אדון המלך!"

שפיצר אמר: "אני לא יודע מה להגיד."

מנגו אמר לו: "תגיד מדינתנו, דיגלינו, נישקינו וכאלה —"

שפיצר הוריד את הקסדה ואמר: "אני לא יודע להגיד את זה. אני צמא."

מנגו כעס ואמר: "אתה באמת מלך דביל!"

שפיצר הוציא את השמוק והשתין. בהתחלה השתין סתם באוויר. אחר-כך כיוון על מנגו ועלי. לשפיצר היה זרם הכי חזק בעממי כמו לאוטו-מכבי-אש. הוא השתין והתלהב וצרח: "מדינתנו! נישקינו! מישקינו! השקינו!" הזרנוק שלו הרטיב לנו את הרגליים ולא היה לאן לברוח.

הוצאתי מהר את הקטן שלי וכיוונתי עליו, אבל לא היה לי מספיק זרם. מנגו הרים את קסדת-גוליית והעיף על שפיצר מאחור. הקסדה עפה ליד הראש שלו, והמשיכה הלאה. היא נחתה על מושבי הכבוד והתגלגלה במורד, קופצת מספסל לספסל עד שהגיעה לכביש הראשי. אוטובוס טייגר שנסע ישיר לתל-אביב התקרב לקסדה במהירות איומה, דר עליה ברעש ועשה ממנה פלאטה. האוטובוס אפילו לא האיש לראות מה קרה. מנגו צעק לו: "יא חרא! יא חמור!"

זרנו בעלייה לאט לאט, סוהבים את החרב השבורה ואת הקסדה המעוכה. הרגליים שרפו מהשתן והגרונ כאב מהצריחות. אפילו להשתעל לא היה כוח. התחיל ערב ומנגו פחד לחזור הביתה. ליד הכניסה לבית שלו כבר הנה הפורד החלוד של אדון פולאק ומנגו ידע שהוא הולך לחטוף, הרי אדון פולאק הזהיר אותו מראש.

חיכינו בחוץ לראות מה קורה. מנגו הלך בשביל, עלה במדרגות, ונעצר ליד הדלת. הוא נעמד מול הדלת חסורה ולא זו, אולי עשר דקות. פתאום, כשכבר כמעט חשבנו ללכת הביתה, צרח מנגו בכל הכוח: "אבא! אבא!"

מתוך הבית נשמעה גרירת כורסא. מישהו, אולי אדון פולאק, קם לפתוח. מנגו הסתובב, ריד את המדרגות ארבע-ארבע, ומיד ברח בריצה מטורפת אל מיגדל-המים.

ואני היינו סתם סרני פלישתים רגילים ולא הצטרכנו להוציא מילה מהפה, חוץ מכמה צריחות כששפיצר חוטף את האבן במוח. וכשזה היה קורה, היינו מוכרחים לנוס בבהלה לכיוון הכיור. כל סרני פלישתים היו צריכים להביא מהבית סדינים וללבוש אותם עם סיכות-בטחון. מנגו הביא סדיו מקומט והראה לי כתם לבן די גדול ואמר שזה מה שזול לו בלילה מהקטן, ושהוא באמת חולה רציני. המורה שושנה חילקה לכל סרני פלישתים קסדות יפות מנייר-כסף שהביאה מהמחסן, ועוד הספקנו לקחת אותן הביתה לפני השעלת.

עכשיו הסתובבנו עם קסדות סרני-פלישתים בואדי, ושפיצר לבש את קסדת-גוליית שעשויה מפח-נחושת אמיתי. כל עממי חיפש את קסדת-גוליית והם גם עשו משלחת אל שפיצר הביתה כדי שיחזיר אותה להצגה, אבל שפיצר נישבע שכבר החזיר את הקסדה לפני ה' שעלת, ושככלל לא לקח אותה הביתה. הם לא יכלו להתעקש ולעשות וכוחים גדולים כי פחדו להידבק, וככה חזרו בעממי בידיים ריקות. הקרב של גוליית נגד עמוס היה בסכנה, וכל החגיגה שם היתה בספק כי גם גוליית, גם הקסדה וגם החרב היו חסרים. עם החרב לא העיז שפיצר להסתובב בחוץ, כי זאת היתה חרב יקרה מאוד שעממי לקח בהלוואה, ושכבר השתתפה במאה מלחמות בהצגות ה' של כל הסביבה. החבאה את החרב בבית-חרושת לבושם ורק כשירדנו לים, לאסוף קרשים בשביל הסירה, הוציא אותה שפיצר מהמחבוא והוריד אותה לים.

לים לא הגענו. מנגו עצר קצת לפני הים, טיפס על במת ראש-הממשלה, ונתן נאום ארוך ליציעים ממול, מהצד השני של כביש החוף. במת ראש-הממשלה נשארה לעמוד עוד מהמיצעד, ואף אחד לא בא לפרק אותה, וכבר חודש שהיציעים עמדו ריקים והתייבשו בשמש, ורק מכוניות שנסעו מוחץ לעיר עברו ביניהם בספיד ולא קיבלו מחיאות-כפיים מאף אחד. עכשיו קיבלו היציעים והמכוניות שטסו בכביש נאום חשוב ממנגו בשפה חצי גרמנית ובקול דומה מאוד לצריחות של מר וייס, המפקד הראשי של הצופים. שפיצר שם על הראש את קסדת-גוליית, שלף את החרב, והלך דוקרב נגד ה' עמודים, שקודם היו תלויים עליהם הדגלים ועכשיו סתם התנדזו ברוח.

מבמת ראש-הממשלה כבר סילקו את כל העציצים והרמקולים ואת הקישוטים היפים ששמו לכבוד ה' מיצעד, אבל זאת היתה במה גבוהה, עשויה מדיקטים טובים, ואפשר היה לראות ממנה את הים ואת הכביש עד היציאה מהעיר. כל מכונית שיצאה או באה יכלה לראות את מנגו עם קסדת סרני-פלישתים משתעל וצורח על הגלים. גררתי לי ארגו ריק, העמדתי אותו על המושב הכי גבוה, וכל פעם שעבר אוטו-משא קמתי והצדעתי וצעקתי, "אכטונג!" כמו שצרחו הנאצים ה' פושעים בסרט במרכז וכמו שצרחו סרני-פלישתים כש' חשבו בטעות שיש לשפיצר סיכוי טוב לנצח את עמוס בדוקרב. תיכף ומיד קיבלתי התקפת שיעול איומה, עונש מאדוני.

שפיצר, בתפקיד גוליית, התלהב מאוד מהקרב נגד עמודי הדגלים ולא הפסיק להכות בהם עד שהחרב המצויינת שלו נשברה לשניים ממכה שמאלית נוראה.

דף חדש

חונך מרמרי